

kastede § 146, maa jeg derfor sige, at det for mig staar saaledes, at selv om § 146 faldt bort, saa vilde en Minister dog ikke forsvartligen overfor den nye Lov, hvorom der her er Tale, kunne anvende den gamle Bemyndigelse til særlige Kommissariers Bestikkelse i Fallitboer. Meningerne herom kunne maasse være noget delte, naar Sagen toges aldeles formelt; men jeg tror, at en konstitutionel Opfattelse af den nye Lov, efter hele det gennemførte System for Fallitboers Behandling, som dert indeholdes, maa føre til, at Ministeren ligesom maa sige: „Egeoverfor denne Lov kan jeg ikke give nogen Bevilling til Stiftekommissarier i Fallitboer“. Selv om det altsaa ikke udtrykkelig blev forbudt, kunde det sølgelig efter min Opfattelse ikke længer være forsvartligt at overgive Fallitboers Behandling til Kommissarier. Naturligvis vilde denne Hindring dog bortfalde, hvis det ærede Medlem til 3die Behandling vilde stille og fik vedtaget et Forslag, om, at Kommissariers Brug i Fallitboer skulde kunne vedblive. Men jeg har anset det for rigtigt og loyalt strax at fremhæve den nu fremsatte Indvending, overfor det ærede Medlem, forsaavidt han nemlig mente, at hans Hensigt opnaaedes blot derved, at Paragrafen udgif. Dette tror jeg, som sagt, paa ingen Maade.

Jeg skal dernæst bemærke, at jeg ikke ret ser, hvorledes man egentlig mener, at de omtalte Kommissarier passende skulde kunne benyttes under Sagttagelse af den Række af Regler, der indeholdes i det foreliggende Lovforslag. En anden Sag vilde det jo være, hvis der tillige blev givet Tillægsbestemmelser, som ordnede en saadan Foranstaltning, ind i Lovforslagets øvrige System. Men jeg vil derhos sige, at der er to Bestemmelser i Lovforslaget, som synes mig at gjøre disse Fallitkommissarier overflødige. Den første er den Bestemmelse, der indeholdes i det Uendlingsforslag, som Thinget allerede har vedtaget, og med Hensyn til hvilken jeg igaar kom til at berøre dette Forhold, den Bestemmelse, hvorved der er givet Udgang til at udnævne to Kuratorer. Og den anden Bestemmelse er den, hvorom der ved dette Afsnit foreligger Forslag, og hvorefter Handelsfallitboer her i Kjøben-

havn skulle behandles af Sø- og Handelsretten. Jeg maa fremhæve, at, hvis det ærede Thing vedtager det sidstnævnte Forslag — hvad jo ogsaa det ærede Medlem (Melchior) anbefaler —, saa vilde det dog, forekommer det mig, være den behynderligste Modsigelse af Berden, om det skulde staa til Ministeren igjen at undtage de nævnte Boer fra Sø- og Handelsrettens Behandling for at overdrage dem til vilkaarlig valgte Kommissarier. Det vilde jeg anse for at være principielt i høi Grad behynderligt og i praktisk Henseende uhenfigtsmæssigt. Det forekommer mig, at, naar man gaar ind paa at overdrage de omhandlede Boers Behandling til Sø- og Handelsretten, og naar man derhos har givet Udgang til at udnævne to Kuratorer, saa har man gjort, hvad der billigtvis kan forlanges, at der skal gjøres. Hvis der saa maatte findes Kreditorer, der paa en kjendelig Maade ville forsømme at varetage deres egne Interesser, saa vil det i alt Fald ikke være Lovgivningens, men deres egen Skyld. Jeg tror ikke, at det vil være rigtigt i paatommende Tilfælde at forsøge paa at hjælpe saadanne forsømmelige Kreditorer ved at fastholde en Indretning, der vel kunde være nødvendig under de tidligere Forhold, men som dog altid indeholder Noget, der er principstridigt og irregulært. Derfor tror jeg, at man ikke kan og bør opgive Tanken i § 146. — Naar den udtrykkelig er bleven udtalt, da er det, efter det tidligere Anførte, kun, om jeg saa maa sige, fordi man ligesom har villet henlede Opmærksomheden derpaa, men ikke fordi man har anset det for nødvendigt netop ved en særskilt Paragraf udtrykkelig at forbyde Kommissariers Bestikkelse i Fallitboer. Jeg indrømmer imidlertid, at der derom mulig vil være forskellige Meninger, og det er altsaa i alt Fald forsigtigt, at Paragrafen bliver staaende, som den staar, om end jeg for min Del ikke vilde finde det rigtigt, naar Loven blev vedtaget uden denne Paragraf, at der da blev udstedt Kommissarier i Strid med Lovens hele Tankegang.

Tobiesen: Jeg beklager, at jeg ikke kan være enig med den ærede Minister i hans sidste Raisonnement, men at jeg ganske maa